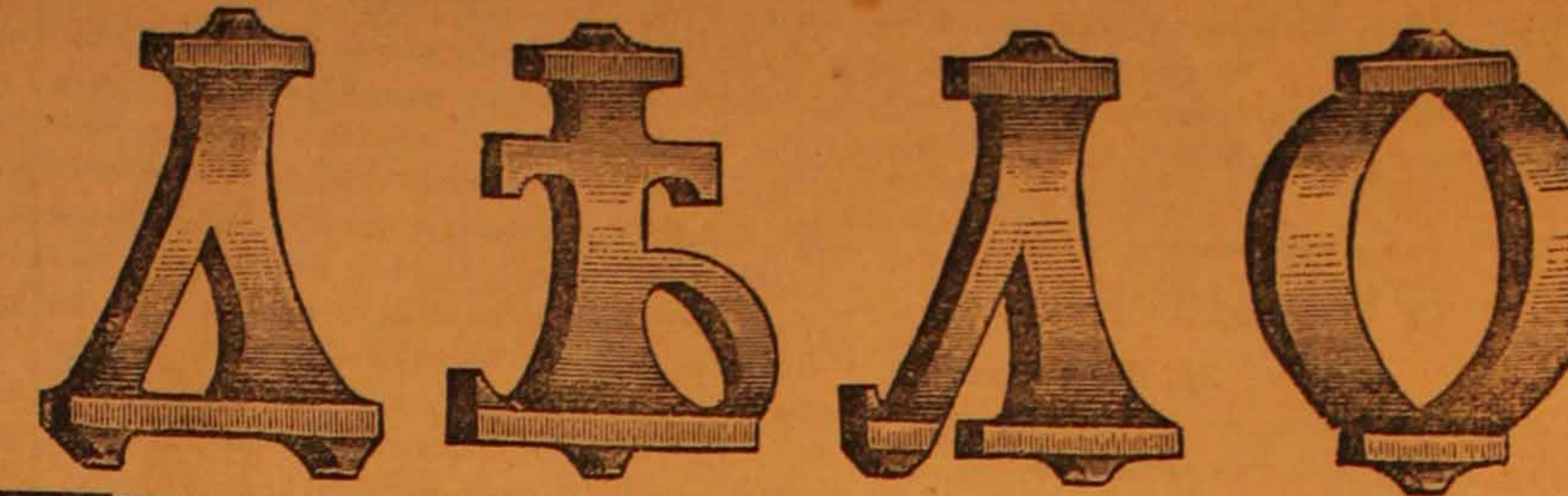

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (кажды рукинъ святія) о 4-й год попол. Литер. додатокъ „Бібліотека наїзмамъ повѣстей“ виходить по 2 печат. архиву кожного 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяца.
Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улиці Галицка.
Всі листы, посылки и рекламиції належать пересыпти подъ адресомъ: редакція і адміністрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.
Рукописи не звертаються толькі на попереднє застереженіе.
Поодиноке число стоять 12 кр. а. в.
Оголошенія приймаються по цінѣ 6 кр. а. в. бѣль одновітровки печатної.
Рекламиції неопечатаній вѣлький бѣль порта.
Предплату належить пересыпти франко (найлучше поштовими посоказомъ) до: Адміністрації часописа „Дѣла“ під. Галицка, Ч. 44.

ЗАПРОСИНИ ДО ПРЕДПЛАТИ на рокъ 1884.

Съ новимъ 1884 рокомъ розпочинаємо п'ятій рокъ видавництва „Дѣла“. Съ поставленними силами, съ надією на дальшій успѣхъ нашої працѣ на народній пивѣ, съ повною вѣрою въ громадну моральну и матеріальчу підмогу зъ сторони всіхъ нашихъ П. Т. Родимцевъ — піднімаємося дальшихъ трудовъ для добра нашої Руси.

„Дѣло“ и „Бібліотека наїзмамъ повѣстей“ будуть виходити въ р. 1884 въ такомъ самому объемѣ и въ такій же порѣ, якъ сего року. „Дѣло“ що вторника, четверга и суботы, а „Бібліотека“ два разы въ мѣсяць кожного 15-го и послѣднаго по 2 аркушъ друку.

Предплата на „Дѣло“ виносить на рокъ 12 зр., на пѣвъ року 6 зр., на чверть року 3 зр., на мѣсяцъ 1 зр. Предплата на „Бібліотеку наїзмамъ повѣстей“ виносить: на рокъ 5 зр., на пѣвъ року 2 зр. 50 кр., на чверть року 1 зр. 25 кр. Предплатники „Дѣла“ платять за „Бібліотеку наїзмамъ пов.“ на рокъ лиши 4 зр., на пѣвъ року 2 зр., на чверть року 1 зр.

Для Россіи предплата „Дѣла“ виносить на цілий рокъ 12 рубльвъ, на пѣвъ року 6 рубльв., на чверть року 3 рубльв. На „Дѣло“ вразъ съ „Бібліотекою“ на рокъ 16 рубльв., на пѣвъ року 8 рубльв., на чверть року 4 рубльв. На саму „Бібліотеку“ на рокъ 5 рубльв., на пѣвъ року 2 рубльв. 50 коп.

Новоприступаючи Предплатники „Бібліотеки наїзмамъ пов.“ достануть даромъ початокъ славної повѣсти Марвікія Іокая „Золотий чоловѣкъ“, которая зачала печататись вже 1883 року.

Предплату слѣдує пересыпти (найдогодінніше переказомъ поштовымъ) до „Адміністрації Дѣла во Львовѣ“.

При письменномъ замовленію „Дѣла“ або „Бібліотеки“ просимо все точно подати адресу замовляючого, чась, до якого має часопись посыпаться и чась сплати належної предплати.

Рѣвножъ просимо всіхъ Ви. нашихъ Предплатниковъ, у которыхъ маємо ще залегости, щоби чимъ скорше ихъ падосмали, бо съ кінцемъ року редакція мусить виробити всі свои рахунки.

Редакція и Адміністрація „Дѣла“.
ул. Галицка ч. 44.

Зъездъ отпоручниковъ деканальнихъ.

Вже бѣль позавчера почали вѣдзитися отпоручники деканальний, а вчера вечеромъ вѣбралися ихъ около 60 въ обохъ епархій въ „Народнѣмъ Домѣ“ для попереднаго порозумѣння. О бѣтой годинѣ открыть вѣданье вибранный однодушно предѣдателемъ о. Йосифъ Заячковскій въ Лопянки. Въ вступній промовѣ своїй пѣдање предѣдатель свій жаль, що отпоручники ще до сеї хвилѣ не знають програмы збору, бо єи не оповѣщено въ нѣякій рускій часописи, и доперва прибуви до Львова вѣдзуютися щось о програмѣ въ польскихъ часописяхъ. (Вчерашній „Dziennik Polski“ дѣстава информацію о програмѣ, — що всѣхъ отпоручниковъ дуже вдивувало). По промовѣ предѣдателя вѣдзивъ о. Мардаровичъ въ Волчинця, що онъ сегодня будучи у е. Юра не мгъ нѣякъ вѣдзатись, яка буде вѣтринна програма. Оттакъ о. Данило Танячкевичъ въ Закомаря вѣсь, щоби вѣбралася комісію въ 11 членовъ, котрій кождый отпоручникъ предкладавъ бы свои внесення; таї комісії має формулувати и предкладати внесення цѣломѹ вѣбранню. Внесеніе се принято и выбрано комісію; предѣдателемъ вѣбравъ вѣбръ о. Йос. Заячковскому, а членами о. Д. Танячкевича, о. Левицкого въ Пѣтричъ, о. Винницкого въ Тышкевстанцѣ) такъ само, якъ во время оно-

не беруть настъ въ свою опѣку? Просимо о отповѣдь, кс. Калинко!

Сегодня рано при отгомонѣ давонѣвъ въ вежі семинарской церкви поступивъ Преосв. еп. Сильвестръ въ церковь и отправивъ богослуженье при численній асистѣ. Церковь наповнялась отпоручниками, которыхъ число доходить 200. Правительство заступає сов. намѣстництва п. Децикевичъ. По богослужению удалися всѣ до музею на нарады. Отчитано програму:

а) О 8½ год. служба Божа въ церквѣ гр. к. семинаріи духовной зъ котрои Всич отпоручники удаются до музея IV року богословівъ, где впишуть свое имея на аркушахъ приготовленыхъ съ выраженьемъ деканату, зъ котрого выбраній.

б) Открытие зборія вступно бесѣдою.

в) Вибръ 4 секретарѣвъ.

г) Предложеніе о конгрѣ.

д) Предложеніе проекту адресы до св. Отця.

е) Предложеніе начерка адресы до Е. В. Цѣсаря.

ж) Предложеніе статутовъ вдовично-сиротинскаго фонда потвердженыхъ Выс. ц. к. намѣстництвомъ.

з) Предложеніе загальнихъ правилъ для успѣшного уладженя отбування соборчиковъ деканальнихъ.

к) Предложеніе къ управліненю отношеніемъ царохомъ а сотрудникомъ при докладнѣмъ означеню частей доходовъ сотрудникамъ зъ стороны цароховъ удѣляються маючихъ.

л) Предложеніе для означеня найспособнѣйшаго часу для канонічныхъ інституцій на бенефіція съ установлениемъ певныхъ правилъ, якихъ при подѣлѣ межи обнімаючими посады а переносячими держатися належало бы.

м) Поданіе певныхъ загальнихъ нормъ, якіи були при проектованії подѣлѣ деканатовъ уважднити належало.

н) Вибръ комісії для обохъ адресовъ підъ д) и е) наведеныхъ по 15 членовъ для кождогъ, вибръ комісії для уложенія меморіалу до Выс. ц. к. правительства зъ 15 членовъ, комісії статутової зъ 15 членовъ Всич духовенства архіепархії, вибръ комісії для справъ внутрішніхъ підъ з) к) л) и м) наведеныхъ зъ 24 членовъ зъ посередъ Всич отпоручниковъ архіепархії; вибръ депутації до Вѣднія зъ 5 членовъ.

Примѣтка: Всіхъ внесенія не належачи до вище наведеныхъ справъ мають подаватися на письмѣ до комісії призначеної ad hoc тутешнімъ Ординаріюмъ и бути заоштартреними підписами виженіє 25 отпоручниковъ.

Оѣ гр. к. Ординарія митрополичого.
Львовъ 21 сѣчня 1884.

Сильвестръ, Епшъ Юл., Ап. Адм.

Розпочалися дебаты. Мѣжъ отпоручниками видко яскраву рѣжницю думокъ въ самой засадничай спрѣвѣ: чи брати підѣбрь обрады лишь справу конгрѣу, чи такожъ інші потреби руского духовенства. Перша сторона рѣшучо переважає.

Становище Поляківъ въ Австрії.

IV.

Признаючи впovівъ правдивостъ всего того, що диписуватель „Münch. Allg. Zeitung“ говорить о „аристократичній організації“ польскихъ пословъ до рады державної, мы хочемо теперъ застановити надъ тими вѣдуктами польскими для Галичинѣ, о которыхъ той же диписуватель (гл. ч. 1 „Дѣла“) такъ широко розводиться.

Що до правно-політичніхъ вѣдуктівъ, якіи поробили Поляки въ Галичинѣ бѣль часу упадку бюрократичної реакції Баха, то мы справѣ мусимо призвати, що ту осягнено майже все, чо могли легально жадати Поляки, а навѣть осягнено ще бѣльше, имено, дакувати класовїй організації галицької шляхти. Во коли въ мыслѣ основныхъ правъ конституційніхъ толькі въ заходній Галичинѣ належала польскому елементови цѣлковита перевага въ школахъ и урядахъ, а въ вѣднѣйшій Галичинѣ повиненъ бути елементъ польскій гдекуди подѣлиться своимъ впливомъ съ елементомъ рускимъ, а гдекуди й зовсімъ уступити сему поспѣднemu, — то на дѣлѣ вийшло такъ, що елементъ польскій и въ вѣднѣйшій и въ заходній Галичинѣ доставъ повну перевагу. На осягненіе тогу триумфу

Предплата на „Дѣло“ для Австрії:		для Россіи:
на цілий рокъ . . .	12 зр. на цілий рокъ . . .	12 рубл.
на пѣвъ року . . .	6 зр. на пѣвъ року . . .	6 рубл.
на чверть року . . .	3 зр. на чверть року . . .	3 рубл.
ст. дол. „Бібліотека“:	ст. дол. „Бібліотека“:	
на цілий рокъ . . .	16 зр. на цілий рокъ . . .	16 рубл.
на пѣвъ року . . .	8 зр. на пѣвъ року . . .	8 рубл.
на чверть року . . .	4 зр. на чверть року . . .	4 рубл.
на саму додатокъ:	на саму додатокъ:	
на цілий рокъ . . .	5 зр. на цілий рокъ . . .	5 рубл.
на пѣвъ року . . .	250 зр. на пѣвъ року . . .	250 рубл.
на чверть року . . .	875 зр.	875 рубл.
ст. дол. „Бібліотека“:	на саму додатокъ:	
на цілий рокъ . . .	19 зр. на цілий рокъ . . .	19 рубл.

Для Заграницы, західна Россія:

на цілий рокъ 15 зр.

на пѣвъ року 7-60 зр.

на чверть року 8-75 зр.

ст. дол. „Бібліотека“:

на саму додатокъ:

на цілий рокъ 6 зр.

для Галиции и на нем экономичнѣй, то мы въ виду промыгихъ фактъ можемъ во всѣмъ противъ сказать, что именно для своего вѣликихъ политичнѣй Польши безъ оглажденія искачутъ на жизненій шаѣ экономичнѣйшіе интересы цѣлого края.

А процѣжъ Нѣмцѣ и Чехи а за ними и диписуватель „Mährs. Allg. Zeitung“ голосно нарѣкаютъ на то, что теперьшніе правительство робить Польшамъ частѣ и не мали концесіи въ справахъ экономичнѣй! На то треба сказать, что концесій тыхъ зовѣтъ не есть такъ богато, а во друге, що реальній користъ, сказываючи тѣ тыхъ концесій, побираютъ майже выключно тѣ панове, що то „stoj i stać siedz“ въ кухнѣ при рожкѣ. Такъ було съ жалѣзницю трансверзальню и зѣбетнамъ 620.000 зр. залогової та Schweiggold-ами; такъ було и съ регуляцію податку грунтowego, на котрой добре вишли только панови-шляхтичѣ, бо имъ удалосѧ велику частѣ тагару податкового переселити тѣ своихъ грунтовъ на грунты хлопскѣй и маложѣланьской. Тѣ и тымъ подѣбніи „обрывки“, якъ сказають чѣль часу за нашихъ корифеевъ въ столи высокой политики, поддержуютъ до якощь по-ры ихъ надшараніи пановы, хочъ и теперь уже политика „подѣйної крейдки“ починала тежко метитисѧ на нихъ, бо, якъ панъ писа однѣ дуже позажній и въ тѣмъ дѣль компетентній знатокъ въ провинціи, жида при теперьшнѣхъ тежкихъ часахъ почувавъ да-леко бѣльшій заетити до набування въ подѣ молетка або и „въ вѣльної руки“ (ори помочи тысячнѣхъ своихъ штучокъ) добра табуларнѣхъ, належачихъ до бѣльшихъ постѣдовъ, нѣкако до набування грунтобъ хлопскѣхъ, а то зада томъ причины, що панъскіи грунты суть далеко лекше оподаткованій, нѣкако хлопскѣй! Чи не иронія історіи? Такъ само проблематична для Галичини есть и ко-риеть тѣ тыхъ жалѣзницѣ, котрой ту будуютса коштомъ державныхъ (на будову жалѣзницѣ трансверзальню Галичини, якъ зѣбетно, дала 1 мільонъ зр.). Вже звѣшилъ пѣвтора року Польши галицкій пашутъ по газетахъ и брошуркахъ, домагаються въ Вѣднѣ при помочи иногохъ депутатій, жебрають по бюрохъ та канцелярияхъ министеріальнихъ о т. зв. „децентралізацію зарадѣжъ жалѣзничахъ“, т. є. о пе-ренесеніи зарадѣ галицкіхъ жалѣзницѣ до Галичини. Дѣло се на око такъ позинне и такъ немноговажнѣе, що не одному може диви-нити выдатисѧ, во що ту только крику и за-ходу? Ба наѣтъ паслѣдній осені польскій га-зеты поставили свою жъ посланію въ Вѣднѣ ро-дѣ ultimatum-a: або вѣртайте съ децентралі-зацію жалѣзницѣ, або й зовѣтъ не вѣртайте! Кѣлька разъ въ газетахъ обѣгали слухи, що на точцѣ децентралізаціи має настутити наѣтъ криза кабинетова, трохи не революція. Польши отчеснінно дуже и дуже ходить о ту децентралізацію. „Nowa Reforma“ минувшого року въ обширнѣй статї видалила тысячній користъ, якъ спалии бы на Галичину разомъ съ тымъ добредѣйтсѧ, — але панъ здається, що найновѣтшій заходы о децентралізацію були непропорціонально до тыхъ сподѣланыхъ користей имѣтчній и горячковий, що ту за-тимъ ходило Польши не такъ дуже о мате-риалну, якъ о політичнѣй концесію. Сказано бо, що особливо гдѣжкій галицкій жалѣзничѣ имѣтъ переважно стратегично-політическое значеніе. Маги у себѣ въ краю якъ зарадѣ, то значить — жити въ рукахъ дуже важну позицію въ разѣ якого небудь конфлікту, — и о те, здається, Польши найбѣльше ходить. До той цѣлі звѣрала въ поговорка о польскій землі въ частії наѣтъ планъ централізаціи сподѣланій громадкіхъ въ поїздахъ, выду-жаний п. Броцлавськимъ, комічнимъ участни-комъ конституції 1863—64 роковъ. Але именно на той децентралізаціи якось заняли панове Польши и доси позимо вѣтъ обѣданокъ и за-ходиши не могутъ єи добитисѧ. Розъ панъ Тающе обѣдане Польши ту сатисфакцію, то зновъ має. Пано противъ концесію. Самъ цѣсарь передъ депутатію вѣдненської ради місіонъ недвусмічно висказауясь, що о іншій децентралізації жалѣзничѣ, котрой по-ходила бъ интересамъ столицѣ, нема нѣкакої бѣзды, — а Польши позимо того не переста-ють добиватисѧ и — надѣятисѧ.

Бачимо жъ, що тѣ концесійній кон-цесії дани нѣбѣто Галичинѣ, котрой диписуватель-централистовъ суть солю въ єдѣ, — при близошкій оглядѣ розглядаються въ іншіхъ а по крайній мѣрѣ виляються не концесіями

для Галичини якъ краю, але хиба концесіями для тыхъ панівъ, що бѣдять свої услуги та першій системѣ, — являются, говорячи по просту, скромною ремуніераю въ услуги и за численній уступки на кошти цѣлого народа.

(Конечно буде.)

ДОПИСІЙ.

Зъ Шельпакъ.

Задовізаній дати мес міжнѣ въ справѣ конгруи, не знають я, читаючи голосы, пози-вишнія ся по газетахъ, чи бѣдяються, чи че-каги, наї збереся вѣтъ и кожный выскаже гадка свои чи свого доказата, бо я и такъ мѣгъ бы ино сказать, чого надѣятисѧ хибо и можемо. Голосы, якъ я читавъ до теперъ, одинъ хотѣли бы вѣсѣ справы порушити наразъ, хочъ многій зъ нихъ не стоять въ тѣснѣй звя-зи съ подушненемъ конгруи, и що донго, а може и на завѣтгды кладенъ будуть межи ріа desideria руского священства; другій и. пр. жадають комасації грунтобъ церковныхъ, ко-тра бѣзъ загальної комасації перепроадитисѧ не дастъ, а до той що далеко, або зниженія ошадованія грунтобъ мѣщевостей прилуч-нѣхъ, отже нового катастру, где вже на тѣ-пери клямка зачала, и т. д. Не маючи нового предложенія правительства, чи комиції підѣ-руково, годѣ менѣ о тѣй справѣ рѣчево говорити; знаючи однакожъ хдъ переоправъ дав-нѣйшихъ, не можна покладати великихъ надѣй на поправу. Справа се не нова; тягнється она майже бѣль установлена конгруи за Іоаніфа II. Щобы однакъ не сагати вѣдь далеко, скажу ино, що епископы австрійскїй зѣбрани въ Вѣднѣ під-носили тую спору въ рр 1849, 1856 и по-звѣтнѣ, але не осагали бажаныхъ наслѣдкобъ въ причини порожнїхъ кась державныхъ. Однѣ були вѣдь только наслѣдкобъ: зробинанье гр. к. духовенства съ латинськимъ въ засадѣ, чого однакъ не переведено въ практицѣ зновъ зада-вичинъ вешившихъ. Якъ другій наслѣдкобъ можна бы уважати въ то, що правительство въ р. 1872, где роботы сколо поправы конгруи ще много часу вимагали, зажадало на запо-моги для клира и отрижало кредиту додатко-вого 500.000 зр., котрой до 1875 р. роздѣляло. Тымъ часомъ наказаніе було правительство на-мѣтникамъ доходити, ака бы конгруи по кра-ахъ була вѣтвѣдна? Намѣтники зложили ею спроваданія, а именно намѣтникъ въ Галичини подѣяв: 600 зр. пархамъ, 500 капе-ланамъ, 400 и 300 сотрудникамъ. Зъ повыше-нїхъ спроваданій показалося, що на таке вѣд-внешнє триба було на Австрію 2,049 927 зр. бѣльше платити, якъ дотешеръ, а на саму Галичину надѣ 1,014 730 зр.

Правительство, выходачи въ засады, що церкви и держава починній до уд-ржання клира конкурувати, постаралосѧ въ р. 1874 о уставѣ въ силу котрой богатшій клиръ вѣсѣ обовяз-нѣй платити вѣтъ містку датки (Religionsfond-beitrѣge), зъ котрого то жерела до фонду релігійныхъ инишъ провинцій вимыкає 560.000, а до галицкого ледви 39 553, где ту видачки прелимінованій якъ знове сказано на 1,014 730 зр. Того правительство наїкалося, бо показа-лося, що въ Галичинѣ бѣльше вѣдь 3000 стацій духовныхъ потребує помочи въ фонду релігій-наго, а до тога ще много сотрудниковъ, и що анѣтъ мыслити, щобы фондъ релігійний мѣгъ поносити такъ великій додатокъ для краю, въ котрого такъ мало до тога фонду вимыкає. Правительство сказао дальше: „Галичини не можна мѣрить одною мѣрою, якъ інші краї; тамъ треба мѣръ винятковихъ“ — и воручило намѣтництву львівському шукати способи для збѣльшенія доходівъ мѣщевихъ, щобы зможити датки въ фонду релігійного.

Тымъ часомъ въ 1874 предложило правительство въ радѣ державнѣй внесеніе о регу-ляції конгруи провізорично, где въ спровад-нїю говорилося: „Нужда клира дѣйшла до стевени, где держава въ власного интересу по-мочи вести мусить. При недоли многихъ гѣ-дныхъ душастирѣвъ терпить такожъ повага и интересъ державы. Вимѣръ конгруи бувъ вже въ почтакахъ недостаточнѣй и стався до теперъ черезъ подорожаніе живностей и для розкінъ тагарбъ, ще бѣльше не вистаючимъ. Подѣбніи поводы були причиною до подышненія влати урядникобъ въ 1873 р. Тожъ и при-

зовикомъ державы причинята, що єдько толькъ певинною цицобабкою, то оборона въ Краинського мусѣла бы въ умѣ єго породити о-мили.

По тыхъ словахъ можна було сподѣвати-ся, що правительство на правду думавъ долю клира погашити, але слухаймо що говорило ся дальше. Въ згаданій спроваднїю стояло: „Въ кождомъ случаю держава обовязана дбати о держаннѣ клира. Понеже однакъ той обов-язокъ есть толькъ другоряднѣй, то коли бъ обставини настали, где держава цѣлого объему своихъ обовязокъ висловити не буде въ силѣ, то тогдъ даетъ она первенство зобовизнамъ перворяднѣмъ, залишивши другорядній. Додат-ки до конгруи отже могли бы устати.“ Таке ворвананье стъ урядниками! Можна жъ тутъ о квінквеніяхъ думага??

Якъ вже знове сказано, въ цѣлі зниже-ни даткобъ въ фонду релігійного сказано було въ спроваднїю: „Въ Галичинѣ не можна по-минути нѣкакихъ мѣръ, котрой бы до звідженя дошлати причинилися.“ Ту знайдено, особливо у всѣднѣй часті краю много душастирѣвъ малихъ — якъ що до объему такъ и що до чи-сла душъ; златого ту треба взятии до зраду-кованія мѣщець душастирѣвъ. Правитель-ство буде уравнене кождой бѣль него въ непо-трѣбну уваний стації втіяти додатокъ въ фонду релігійного. Понеже ту потрѣбне міжнѣе епископа, то єго засягнеся, але министеръ безъ взгляду на тое дотычно втігненія кон-груи зробить, що буде уважають за потрѣбне. а епископа толькъ завѣдомо.

Що до вимѣру конгруи, то слова въ спроваднїю правительства въ оригиналѣ звучали такъ: „Den niedrigsten Stand erreicht die Congrue in Galizien, wo der ausserordentliche Bedarf verbunden mit einer minimalen Bedeckung — ganz exceptionelle Massregeln erheischt. Es ist nãmlich hier die Auflassung einer grossen Anzahl von Seelsorgestationen ins Auge gefasst; diese Stationen sollen auch nicht mehr in die Massregel der Aufbesserung einbezogen werden. Diesen Stationen ist dann noch eine weitere Klasse von Curatien angereiht, bei denen die Verhältnisse, die durch finanzielle Rück-sicht gebotene Ausschliessung von einer Auf-besserung gestatten.“ Ведла тыхъ мотивицъ предложенію бути министеръ вѣросповѣданію свою сколо конгруи, де для Галичини стояло: а) въ Краковѣ и Львовѣ пар. 1000, сотр. 400 зр., б) въ давнїхъ мѣстахъ циркулярнѣхъ и надѣ 10.000 людності. пар. 700, сотр. 350 зр. въ мѣстахъ надѣ 5.000 и купелахъ пар. 500 сотр. 300 зр.

г) решта всюда парохи 400, сотрудники

250 зр. — Ще ведла той сколо 400, плавну требу бути для Галичини, дія вѣтъ трохъ католицкій обрядівъ 238.000 зр. Отъ чого можемо сподѣвати! Тенерь мають па-рохи звичайно 315 зр. При подышненію на 400 зр. чи при віднесенію ошадованія грунту, при замѣреннѣ втіганю до инвентаря дото-добѣ канцелярійныхъ, замѣреннѣ такожъ под-ышненію правъ стулы, чи то буде подышнен-нѣмъ конгруи? О тымъ самъ юридикъ осу-дить. Капеланії устануть, за тоб велика часть священниківъ зостане безъ додаткобъ въ фонду релігійного, а може и безъ хлѣба. Виравдѣ то давнє усposоблене правительства, але ду-маю, що оно тамъ не много змѣнилося.

Правда, що парохи по мѣстахъ репрезен-тують нашу обрядъ и въ тоге взгляду можна бы имъ дати бѣльше; але що до твердженя, будто-бы въ мѣстахъ жити було дорожче, въ тоге не замѣчу. Парохъ въ мѣстѣ має дома школу, доктора, антику, може самъ взявши палію въ руки вѣвъ свої орудки по урадахъ залагодати... А що то все пароха въ села ко-штує, вѣдомо. Виравчѣмъ сельскій парохъ не може жити тымъ, що село дав; бѣль потребує такожъ миса и іншихъ артикульвъ въ мѣстахъ, по котримъ все посыпата и ихъ переплачувати мусить.

Стефанъ Качала.

„Honor obywateleski.“

Справа Ветлинська що не вмерла! Хочъ за-гаджена на дѣлѣ, она, якъ правдивий парвъ и по смerti свої не дас спати тымъ, у кого — нечиста совѣтъ. Особливо не дас она спати п. Еміндозі Краинському, котрой отсѣ же другій разъ, якъ той правдивий Донт Кихотъ, вы-рушивъ въ поле съ цѣлымъ приборомъ давнє зле-жали и заплѣтой рицарськимъ збрю, щобъ боронити „nowego obywatelskiego“ гр. Конарского. И коли бъ кто на силу хотѣвъ погубити, що гр. Конарскій въ той справѣ чистий якъ новонаре-джене діята и що цѣла справа Ветлинська була

только певинною цицобабкою, то оборона въ Краинського мусѣла бы въ умѣ єго породити о-мили.

Въ свїті діялося „Z Sanockiego“ въ ч. 14 „Gaz. Narodowej“ п. Краинській береся розказати намъ про самъ процесъ мѣж громадою Ветлинською а дворомъ, котрой єпобля стався причиною нез-вутвої ліцензії и продажі 219 морговъ лѣсівъ громадскога за 60 кр. Але властиво въ діяло п. Краинського о самѣмъ процесѣ оказalo толькъ, що й нѣчого, а за то наговорено „три мѣжі прав-ды“ на давній системи бюрократичнї и на — Русиївѣтъ. Стрѣбую дати нашимъ читателямъ якъ-таке понять о логїцѣ п. Краинського.

Правительство Бахъ старалося въ Галичинѣ сбѣти незгоду мѣж хатами а дворами. Головнимъ срідствомъ до того були сервитуты. Бахъ надавъ сервитутамъ въ Галичинѣ нечуваній де-пине характеръ. Въ р. 1848 цѣсарь увильнивъ селянъ безплатно бѣль панщини, а 1853 мі-ністеръ Бахъ увильнивъ ихъ бѣль опла-тили за сервитуты; такимъ способомъ въ мыль тоге розпорядженія не хлени мали платити на-камъ за уживанье панського землі, але паны мусѣли хлопамъ платити на-камъ за сервитутами; такимъ способомъ въ мыль тоге розпорядженія не хлени мали платити на-камъ за уживанье панського землі, але паны мусѣли хлопамъ платити на-камъ за панщину. До того що Стадіонъ съ початкомъ 1849 року управилювавъ въ всѣднѣй Галичинѣ рускій языкъ, запроваджую-ши хлопамъ мусѣла отратити вѣру въ святість и нетыкальності чужої власності. Мѣж народомъ темнимъ и дикимъ виробилося отрѣщення понять, що всѣднія Галичини єсть земля рука и що лѣси та пасо-віска буть для селянъ потребні. Почалося бунти и процесы. Подѣбній бути въ Ветлинѣ, где селяне убили панського гасового Немчевскаго и за то, якъ додасъ съ сатисфакцію п. Краинській, сидѣли въ кримін-ахъ.

Такій єсть „логічнїй“ вогуль п. Краинського. Онь бувъ бѣ зовѣтъ правдивий, если бъ толькъ въ нѣмъ не було гдѣжкіхъ недокладностей. А именно: 1) Цѣсарь нѣкаки не дарувавъ панщину безплатно, але за

страты". Та отъ якъ властиво стоять дѣло. П. Конарскій чисто зъ почути „овуватelskiego ноноги" купивъ лѣсъ громадокъ за 60 кр.! Онъ хотѣвъ тымъ, справѣ безпримѣрнымъ въ исторіи и дуже агитацийнымъ поступкомъ навчить селянъ, „кто имъ стрѣль, а кому коломъ въ бѣкъ". И навчилъ, такъ навчилъ, что науку его селяне наша певно не швидко забудутъ! Але коли такъ, коли гр. Конарскій зробивъ только свой обовязокъ и то головно для агитациі, для науки загаду, то чого жъ ему ще треба? Адже въ такомъ разѣ газеты, разголошутичи по цѣлой Европѣ его рицарскій поступокъ, зробили ему только прислуго, выповнили его інтенцію. И чого бы въ такомъ разѣ п. Краальскому брати на себе невдачу и безцѣльну працю — непрошеної и неплаченого защитника?

Вѣденський убійцѣ.

Два страшні злочинства не только що передъ колькомъ днями потрясли до глубини цѣлымъ Вѣденемъ, аде страхъ и сумъ разнесли по всему свѣту. Леди що вѣденськія поліції удалось въ особѣ Шенка открытии убійціи нещастныхъ жертвъ, що въ подружю бажали зпайти щастє и рай на землі, якъ вже нове, нечувано зухвале убійство маже пѣдь самимъ окомъ поліції наповнило цѣлый Вѣденъ страхомъ, зъ котрого не скоро ще опамятася. Але якъ страшнимъ и зухвалымъ єсть розбійничий нападъ при улиці Маріягіль на Айзтерта, властителя конторы замѣни и на его родину, то все таки онъ єсть нѣчимъ супротивъ тихъ убійствъ, які систематично и въ всякихъ обчисленняхъ ѡтъ колькомъ лѣтъ доконававъ Шенка вразъ съ своими помочниками якъ у Вѣдні такъ и въ его окрестностяхъ. Есть то може одинокій случай въ криміналистицѣ, котрый доказує, якъ чоловѣкъ ставши дикою звѣрюкою закладає цѣлу сѣть на свои жертвъ и своего чловѣчества уживає лишь на те, щобъ въ ню звабити свого ближнѣго одного по другому, высвати кровь зъ него, а останками подѣлитися съ друими бодай чи не лѣпшиими отъ него звѣрами.

Онъ колькомъ вже лѣтъ були въ Вѣдні слухаючи, що старшій дѣвчата именно зъ класи служниць пропадали безъ вѣсти. Першій такій случай бувъ въ червні 1879 р., а послѣдній 4 серпня минувшого року, коли пропала кухарка Тереса Кетерль. Довго слѣдила поліція за тымъ, що могло приключитися пропавшимъ безъ вѣсти дѣвчата и мимо того, що спообъ, въ якій они пропадали, бувъ маже однаковий, то однакъ поліція не була въ силѣ выкрыти що певного. Ажъ случай навївъ на открытие страшного злочинства. Се таки було.

Въ грудні минувшого року дѣсталася поліція въ Росавѣ у Вѣдні донесень, що Катерина Тималь и єї сестріїна Іосифина Тималь вѣхали лѣтомъ 1883 р. съ якимъ Гугономъ Шенкомъ — якъ онъ себе називавъ — інженеромъ отъ жалізниць, до Кракова и доси не дали нѣчого знати о собѣ. Донесень тое подали сестри Іосифини Тималь. Якъ лиши поліційній соєтникъ Брайтенфельдъ дозѣдався о тѣмъ, прїшла ему заразъ на гадку кухарка Кетерль и онъ розпочавъ заразъ слѣдство. Показалося, що І. Тималь служила покоюю у якою старухо вразъ ще съ другою дѣвчинкою. Обѣ дѣвчата були дуже порядні и мали трохи ощадженихъ грошей. Перша зъ нихъ мала щадничу книжку на 750 зр. а друга на 500 зр. Обѣ дѣвчата постановили вѣйти за-мужъ и подали въ той цѣлії анонсъ до одної вѣденської газети; въ анонсѣ ще сказали, що мають трохи готовки. Въ два дні потому дѣстала Іосифина Тималь листъ підпасаный именемъ Шенка, въ котрому сей просивъ єй, щобъ съ нимъ побачилася. Опосля прїшовъ на жаданье Тималь до єї помешкання, представившися єй за інженера и сказавъ, що тепер не має мѣсця, але въ короткому часѣ дѣстане, а крѣмъ тогого сподѣвається ще получить значе наслѣдство по своїй тѣтцѣ. Не довго по тому зажадавъ Шенкъ, щобъ Тималь покинула службу и поїхала съ нимъ до єї родини. Она виповїла службу и 25 мая 1883 вѣхала съ Шенкомъ. Въ короткому часѣ потому появившися Шенкъ у Катерини Тималь сестри Іосифини Тималь, котра була кухаркою, представившися єй за шурина єї и просивъ, щобъ она занялася у него господарствомъ. Катерина Тималь згодилася на те и вѣхала съ Шенкомъ буфѣмъ то до своїхъ сестрь и пропала безъ слѣду. Показалося познѣше, що Катерина Тималь мала книжку щадничу на 1100 зр., котру то суму винявъ зъ щадничѣ якій неизвестний чоловѣкъ. Слѣдство викрило, що симъ чоловѣкомъ бувъ Кароль Шенкъ, братъ згаданого убійцѣ Шенка. Поліція скоро дозѣдалася, що убійца єсть той же самий торговельникъ вуглемъ, що пѣдь іменемъ Гугона Шенка мавъ складъ вугла на Деопольштадтѣ и що онъ єсть родомъ зъ мѣсцю Чехъ въ Моравіи и синомъ предсѣдателя окружного суду въ Тѣшинѣ. Онъ родився 1849 въ селѣ Чехи, скончавшися низшу гімназію и вступившися въ 16 роцѣ до війська яко кадетъ. Насампередъ бувъ при артилерії, а потому перенесся до пѣхоти, где однакоже не справавався добре и бувъ здеградований зъ фельдебелемъ; въ короткому часѣ потомъ пішовъ въ вѣставку. Якъ разъ въ той часѣ т. е. при конці 1869 р. познакомившися онъ зъ Оломоуцемъ зъ відомицею Кречкъ і старався о руку єї доньки. Тымъ способомъ виманивъ отъ неї 1600 зр. і ѿ симії грбши піхавъ до Африки. Тамъ бувъ въ Каїрѣ и Александрії, а потому вернувъ до Европи і вїднівъ до Лондону, Парижа, Гамбурга, Монако і оперся на послѣдокъ въ Австрію. Бувъ такоже въ Вроцлавѣ, где познѣше свою жінку Ванду, котра була гувернанткою у якогось фабриканта. Коли поліція слѣдила вже за Шенкомъ, щобъ его уважити, бувъ онъ тоды въ Линці. Сев. поліц. Брайтенфельдъ піхавъ туди, але дозѣдавши, що Шенкъ вже разъ караный за обмінне сватанье двома роцами тижкомъ вѣзвиць. Онъ обманувъ въ той спообъ Тересу Бергеръ, котра однакоже на только була щасливою, що не поїхала съ нимъ, якъ онъ того хотѣвъ.

Що до особѣ, котрой стались жертвою убійцѣ, то дозѣдала поліція, що коло моравскаго Вайсірхенѣ найдено въ галавѣ недалеко отъ Гефатерлохъ трупа женщины, котрої бѣлье по значеню було буквами І. Т. і другій рѣчи, по ко-трьхъ познано трупа Іосифини Тималь. Даліше найдено коло Пехларнѣ въ Дунаю тѣло женщины съ розбитою головою, а до єї шиї бувъ привя-

заний 15 килограмовъ таїжнї камінь. Коло неї найдено хусточкию съ буквами S. K.; бувъ то трупъ Катерини Тималь. Коло Паербахъ въ лѣсѣ найдено знову въ червні 1879 р. тѣло женщины ѡтъ розтрѣсаною головою ѡтъ пять вибрѣльовъ. До тепер не можна було ѡтъ дозѣдати, кото єсть убита. Четвертою жертвою була кухарка Тереса Кетерль. Гуго Шенкъ і братъ його Кіроль застрѣлили єї а потому кинули въ воду. Патою жертвою Шенка і єго спольника Шльосарека стала Роза Ференч, 30 лѣтна дѣвчина служниця, котра, якъ показалося, мала 800 зр. готоюко, золотий годинникъ і другій цѣнній рѣчи. Убійство зе открыто такъ. Для 20. м. донѣсъ лѣсничий гр. Батіаніого судою до Прешбургу, що его донька вѣтаки 31 грудня м. р. до дому, побачила надъ берегомъ Дунаю кровь і слѣди на снѣгу. Эѣхала поліція і дозѣдлила, що въ Вольфсталь коло Гайнбурга захала були до гостиницѣ підъ червонимъ воломъ два мужчины і женщина і ѿ ѿ 1 сїчня с. р. оба мужчины вернули до тон гостиницѣ, але женщина вже съ ними не була. Сев. Брайтенфельдъ вислѣдивъ, що мужчины тими були Гуго Шенкъ і Шльосарекъ а женщинаю Роза Ференч. Дальшими жертвами були дѣвчина Іосифа Едеръ, команда служница у панѣ Мальфати въ Гицингѣ коло Вѣдні і Емілії Гексманнъ. Для сихъ бувъ однакоже Шенкъ бѣльше прихильний, бо звабивши ихъ до себе, дарувавъ имъ житї. Першу удержанувъ онъ въ Линцу і заїжалавъ часто до неї, а другої наявъ зъ разу помешкало въ Вайдлингавѣ, а по-тому въ Сальцбургѣ.

Крѣмъ того сидає ще на Шенка і єго спольника вина двохъ розбійничихъ нападівъ. Такъ звабивши биь мельника Подберу до Блазенцѣ, а потому повївъ єго лѣсомъ буфѣмъ то до млына, котрый хотѣвъ ему продати. Тутъ напавъ на него і ранивъ єго; але Подберу ставъ боронитися револьверомъ і прогнат розбіашаку. Подѣбно звабили Шенкъ і Шльосарекъ вѣзника Бавера, обїдоючи сму мѣсце въ Вайдлингавѣ за зложеньемъ 300 зр. кавції. Шльосарекъ вѣзъ Бавера а Шенкъ дожидавъ єго въ лѣсѣ. Они дали Баверови напитися горбкимъ, бткъ котрої сей безъ памяти упавъ на землю, а тогды розбіашаки забрали ѡтъ него гроши. Слѣдство открыло ще слѣдуючій розбій: Аптікаръ Пеергоферъ въ Вѣдні донѣсъ, що коли торбкъ ішовъ съ жінкою лѣсомъ коло Вайдлингавѣ, видѣвъ, якъ якій чоловѣкъ зовсѣмъ подобный до Шенка, здѣймавъ дѣвчинѣ, що лежала на землі, панчоху зъ ноги. Коли побачивши ідутихъ, крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ привївъ єю до памяти і она встало, убралися і бѣгъ сего часу не дала нѣчого знати о собѣ анѣ не заявила поліції о розбію. Зъ Ліонденбургу доносить поліція, що тамъ въ 1880 р. прошавъ безъ вѣсти слуга судового Якова Блятні; онъ мавъ колько сотъ згромъ, котрый крикнувъ: „Ратуйте! я бѣжу по лѣкарю!" і побѣгъ въ лѣсѣ. Аптікаръ притупившися до дѣвчини і побачивъ, що она була занаркотизована. Онъ прив

жала при крестѣ имена: Володимира и Елены. Родина неофитки отдалась всеми силами откликнувшись ей быть звезды вѣры, але на дармо. Каждутъ, что живы черезъ цѣлу ночь того дня, коли панна Филиппа выкрестилась, мучила подъ окнами монастыря поросся; се мало значатъ, чтобы душа неофитки по смерти отбѣлько терпѣла, что тое бѣдне поросся.

— Пригадуемо, что сегодня вечеромъ въ сали „Народного Дому“ отбудеся товариска забава заходомъ тов. „Русскихъ Дамъ“.

— Рудецкій выдѣлъ постѣвый ухваливъ внести петицію до выдѣлу краевого, щоби банкъ краевый не обнимавъ интересовъ банку рустикальному и не наражавъ черезъ тое на отраты оподаткованаго загалу жителѣвъ краю, который даетъ за банкъ краевый поруку. Ратувати акціонарѣвъ есть обовязкомъ правительства, котре при бачку мало свого комисара.

— Бачачиа рада ловѣтова — якъ намъ доло-

сять — разсыла громадамъ русскимъ „Niedziel-y“

и всякий иниш подобный выданы въ ковертахъ (ехъ оффо!) на адресы зверхностей громадскихъ. Можна догадувати, що такъ само поступаютъ собѣ и други рады повѣтій. „Rzad moralny“ бажає прѣтьмомъ полопизовать рускихъ селянъ и вполювати въ нихъ пересвѣдение, що „hierarchia społeczna“ о пѣчимъ инишомъ не думає (анѣ о банкахъ, анѣ о концесіяхъ на желѣзницѣ, анѣ о операхъ, анѣ о шамбелянствахъ), — только о тѣмъ, якъ бы то рускихъ селянъ при существуючомъ правѣ пропинаніи и правѣ патронату, при существуючомъ уставѣ дорожной, при всякихъ установахъ конкуренційныхъ и пр. и пр. — зробити щасливими! Только жъ мы вѣримо въ бачить нашу интелигенцію и въ розбуджуючихъ здоровий поглядѣ нашихъ селянъ и сподѣваючися, що они „Niedziel-y“ вышлють на Мазуры, куды то властиво йдти дорога, а кожда руска громада запишетъ себѣ нашу „Батьківщину“, о котрой на вѣтъ Мазуры, сусѣдуючі съ нашими Русинами говорять, що „за памїち chlopkami, sto...“

— Рускій народный театръ підѣлъ дирекцію пн. Біберовича и Грыневецкого дає въ Бродахъ послѣдне представление въ недѣлю днія 26 л. сѣчня на дохдѣ п. нѣ Иванни Біберовичевої. Представлены буде „Ярополкъ I Святославичъ“ К. Устиновича. Днія 30 л. сѣчня отбудеся вже перше представление въ Коломыї, куды переїздить наш театръ въ Бродѣ.

— Трупа театральна п. Бачинського дає теперъ представлення въ Горлицяхъ.

— Проф. Францъ Милосичъ надобловъ сими дніями товариству „Сѣчъ“ слѣдуюче письмо:

„Велештвованіе Господу! Примите израз моє највече хоросты на части, коју сте ми приказали пригодомъ моє седамдесетлетнине.

У Бечу мјесеця сијечња 1884.

Фр. Милосичъ.

— Въ бѣдѣ коло Перемышлянъ — якъ намъ доносять — завязуєся читальня. Для читальнѣ въ тѣмъ селѣ подготовляє почву вже бѣдъ довошого часу мѣсцевый душнастырь, о. Телищевскій, тоже пидѣйтися, що читальнѧ тая при розбудженіи хохотъ щасливихъ селянъ до читанія и при розбудженіи въ нихъ почтуто народнімъ буде процвѣтати и служити за примѣръ другимъ громадамъ въ окрестності.

— Урядова „Gazeta Lwowska“ підѣлъ новою редакцію п. Креховецкого не перестає такъ само якъ за редакцію п. Лозинского бути крайно тенденційно супротивъ Русиновъ. Коли о якому не будь найменшомъ проявѣ польскога т. зв. „organizacjion gracz-y“ розписується широко и агитуючо, то про рускій дѣлѣ, такѣ, котрой мають навѣтъ для цѣлого краю важний интересъ (якъ прим. „Народна Торговля“) навѣтъ и словомъ не згадує. А гроши на „Gazetу Lwowsk-u“ — и то не малѣ — идутъ такоже рускій! Але, правда, на що то не идуть ті рускій грошъ, грошъ бѣдного, нужденного руского хлопа, а онъ въ нихъ не має користи нѣ за людь табаки!

— Непонютъ въ Россї. Зъ Києва пишуть, що въ мѣстечку Васильеву недалеко Києва въ день Рождества Христ. вибухла межи тамошнimi жителями а жовнѣрами, що стоять тамъ по кватирахъ, люта бойка. Жовнѣри почали рубати народъ шаблями, а чимъ бѣльше збѣгалося народа, тымъ бѣльше виходило зъ касарнѣ жовнѣровъ своимъ на помочь. Що було причиною бойки, не знає. Въ Харковѣ зновъ на третій день святої настали погромы жидовъ. Роботники бѣдъ жалізницї почали сходитися товарами и середъ крику: „Еїї жида!“ почали розбивати жидовскій дому и вибивати окна, поки не надбішовъ бѣдъ козаківъ. По поводу тогого погрому видаєтъ харківскій губернаторъ розказъ, що фабриканти поучали своїхъ роботниківъ о злихъ наслѣдкахъ непокойствъ поліції буде ходити по фабрикахъ и буде робити списъ роботниківъ; котрыхъ не застане, тыхъ буде уважати за виноватихъ. Тактъ само буде уважати за виноватихъ и тихъ фабрикантовъ, котрой не дозволяли бы робити спису.

— Вп. Іосифъ Онишкевичъ, нотарь въ Зборовѣ, жертвувавъ на цѣль „Кружка правивківъ у Львовѣ“ 5 зр. а. в. Выдѣлъ кружка складає на сѣмь мѣсци прилюдну подаку Вп. Іосифу Онишкевичу за его щедрій даръ и при сїй случаїстї завѣрдѣ всѣхъ своихъ П. Т. Прихильниківъ, що его найгора-чайшимъ бажаєть есть — своми трудами оправдати всѣ покладанї на нѣмъ надѣї. „Кружокъ Правниківъ“ не перестає трудитися головно надъ укладомъ термінології рускої, а прихильность и запомога моральна и матеріальна, якої дѣзнає бѣдне.

— Вп. Родимцевъ, только скрѣпляє его въ вытрева-
лости и вѣрѣ въ щасливый успѣхъ своихъ трудовъ.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львівской.

Іспитувателемъ при испытакахъ на видѣлъ богословскому привначеній (на ординарія тоскѣ комисарѣвъ): 1) Богословія пастырскаго Вп. дръ Пелешъ; 2) моральной крыл. Вас. Фацевичъ; 3) Біблії нового завѣта крыл. І. Величко; 4) Догматики загальнога крыл. А. Бѣлєцкій; 5) Права канонічнога крыл. Левъ Готеровскій; 6) Історії цорковной крыл. Ант. Петрушевичъ; 7) Догматики спеціальнога крыл. Мих. Сінгалевічъ; 8) Історії откровенія крыл. Величко.

Введеній въ душнастырскій посады оо. 1) Ант. Степановичъ яко парохъ Дмитря; 2) Левъ Луккій яко парохъ Великополя; 3) Сігіф. Коблянський яко завѣдатель Супрановки.

Увѣдмненій бѣдъ завѣдательства Великополя о. Никита Хоркавый.

Презенту на Горошову, дек. курдинецкого получивъ о. Несторъ Соневицкій.

Рада школи именувала дра Іосифа Комарницкого катихитомъ при школѣ св. Елизаветы во Львовѣ.

Зъ Епархії Перемышльской.

Іменованіе. О. Александръ Сембраторовичъ, мѣстодеканъ магаційскій и парохъ въ Новомъ селѣ, іменованій школинымъ ординарія тоскѣ комисаремъ до надзора науки богочестія въ школахъ того жъ деканата.

Консисторія вставляє до президії ц. к. намѣстництва дотычно канонічнога поставленія о. Іосифа Котецкого, дотенерѣшнаго завѣдателя парохії Дылькова, дек. затварницкого, на парохію въ Лютовицькахъ того самого деканата.

Завѣдательство въ Майданѣ, дек. ярославскаго, получивъ о. Дмитрій Ухнатъ, дотенерѣшнаго отрудника парохії въ Куриловцѣ, дек. канцуцкого.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

— О. Іоанъ по монашески Юліанъ Скобельскій, еромонахъ чина св. Василія Великого упокоївся скончанію въ суботу минувшого тиждня въ Бучачі. Покойный проживъ 41 лѣтъ а 17 лѣтъ сл涓ивъ Богу яко монахъ. Вѣчна ему память!

— Марія зъ Савердовъ Сембраторичевої, жена ц. к. адъютанта судового у Львовѣ, упокоїлася въ 25-омъ роцѣ життя. Вѣчна її память!

ПОСЛѢДНІ ВѢДОМОСТИ.

На зборѣ отпоручниківъ дек. дръ Юліанъ Пелешъ державъ прекрасный 1½ годинній бѣдъ про историчній хѣдъ регуляції конгресу. Знаменитій бѣдъ отчітъ и внесенія дра Пелеша принялъ всѣ збѣрзій дуже прихильно. Потомъ Пр. Е. Сильвестръ въ довшій бесѣдѣ викладавъ хосеність адреса. До комісії конгресу выбрано 15 членовъ, 8 зъ львівской оо. : Залозецкій, Стотанчикъ, Лопатинський, Гаморакъ, Ленкавский, Ник. Стисловскій, Заячківскій и Льсевичъ; зъ перемышльской оо.: Сінгалевічъ, Дръ Никоровичъ, Крушинський, Яворський, Нѣмцѣвъ, Сев. Торонський и Ропицький. Епископъ запросивъ всѣхъ членовъ на обѣдъ въ рефектаріяхъ семинарії. О 2 год. засѣданье закрыто. Завтра о 10 год. рано слѣдуюче засѣданье.

Переписка Редакції и Адміністрації.

Всч. С. Г. въ Цеглівѣ. Зъ присланыхъ грошъ записали мы 1 зр. за 1883 р., а 2 зр. на роць 1884. — Всч. Н. М. въ Сухоставѣ. Зъ присланыхъ грошъ записано 4 зр. за 1883 р., а 2 зр. на 1884 роць. — Всч. В. Д. въ Волицівѣ. За роць 1883 ще належиться намъ 1 зр. „Дѣло“ посылаємо на замовленіе дальше. — Всч. Г. В. въ Топорівціяхъ. „Дѣло“ видалося правильно; чи може не доходить? — Вп. А. Г. въ Снятинѣ. До роць 1883 остате ще довжній 11 зр. Чи цѣлу повѣстъ „Фромонтъ“ Вамъ видали, чи лиши гдѣякій аркушъ? Просимо въ рекламації точно почати, то вишелася. — Всч. І. К. въ Бандровѣ. „Дѣло“ видалося правильно; просимо зарекламувати числа, котрой не дойшли, а вишелася въ друге. Днесъ видалася початокъ повѣстъ „Золотий чоловѣкъ“. — Вп. А. Гар. въ Тернополі. За роць 1883 довжній Ви ще 2 зр. 40 кр. Чи посылали Вамъ и въ сїй роцѣ?

— Отъ Адміністрації. Просимо П. Т. читателівъ якъ найскорѣше поспішити съ надсиланіемъ або хочи письменною замовити „Дѣло“ на сїй роць, щоби не послѣдувало перервавъ въ видаленії часописи и щоби мы могли управильнити вкладъ.

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали

— На рускій Правотарь домовий: Вп. о. Дудровичъ въ Бережанахъ 1 зр., Руска Читальнѧ въ Комарнѣ 3·25 зр., о. Балтаровичъ въ Серетці 3·25 зр., о. Ю. Чубатый въ Островѣ 3·25 зр., честна громада Опілько 3·25 зр.

— На Слов'яна Е. Желеховскаго Вп. о. Дудровичъ въ Бережанахъ 1 зр., Вп. І. Ганичакъ въ Живці 3·25 зр.

— На творы пок. Вол. Навроцкого Вп. С. Дубравскій въ Стрию 2 зр., о. І. Герасимовичъ въ Зарубинцахъ 2 зр.

— Для бѣдныхъ учениківъ рускої гімназії Вп. дръ М. Бучинський 1 зр., панѣ З. Бучинська 1 зр., о. Е. Менівній въ Новообліцахъ 1 зр.

— На III томъ Бібліотеки Онишкевича: Бібліотека рускої гімназії 1·50 зр., о. Ю. Чубатый въ Острівѣ 1·50 зр.

Подяка.

Дня 1 сїчня н. с. 1883 неумолима смерть выдерла менѣ подругу житя, Теодору Ольгу зъ Стрыївскіхъ осирочаючи мене и дѣтей. Въ тяжкому горю не бракло менѣ на людехъ широго серця, котрой свою сочувство менѣ словомъ и дѣломъ оказали. Тому почитую собѣ за святій обвязокъ зложити на сїмъ мѣсція прилюдно подяку о. І. Трильовскому, Е. и Ю. Дрогомирецкимъ, котрой помимо ліхой дороги прибули совершили сумній обрядъ похоронный, о. Мисулѣ зъ Русова, котрой въ краснорѣвивѣ надгробнѣмъ словѣ иокру потѣхъ вляявъ въ очевидній серця родини; такожъ п. Николаеви Дрогомирецкому изъ Снятини, котрой помимо великихъ занятій въ урядѣ не щадивъ трудовъ и широ занявши потребами до похорону. Особенно жъ дякую моимъ честнимъ парохіянамъ, котрой своею численною присутностею звеличили похорони Покойної и въ приготовленію до нихъ оказали свою широ руску сердечність.

Стецева въ сїчні 1884.

Іер. Кирил Гаморакъ.

(Надслане.)

(За рубр. „Надслане“ Редакція не бере на себе отвѣчальности)

Въ ч. 1 „Нов. Пролома“ зъ 2 сїчня 1884 помѣщена стаття, въ котрой зовѣмъ безпѣставно обвидно мене болотомъ, подобно якъ о. Степановича... Въ прилюднѣй оборонѣ мої честі мушу заявить, що слѣдує: Не продаю я своєї честі и свого народу за панський грошъ; сколько я зробивъ добре мѣжъ своїми парохіянами, о се можна ихъ спытати. Свѣдкомъ есть цѣлý Яворовъ, чи нарочно туда приїхавъ зъ Белза съ женою и съ 5 тиждневою дитиною. Я мусівъ бы на добъ упасти, щоби 16-милеву дорогу накладати для обходу чужої памятки. Слабуючи на груди бѣдъ року, побѣхать я съ женою до батьківъ своїхъ коло Яворова. Приїхавши тутъ, я отпрашивавъ служби божії за свою матірь, брата и сестри въ церквѣ, помимо того, що половина мого роду була лат. обряду. Въ той час обходжено памятку Собеского и на прошеніе Вп. о. крыл. Лозинського зъ Яворова діяконувавъ я разомъ съ о. Низовимъ при службѣ Б. за здоровье Е. В. цѣсаря и цѣлого дому Габсбургскому, якъ се Весія Консисторія наказала. Чиста неправда отже, що на писано въ „Н. Проломѣ“, будьто бы „во время юбileя отправляю въ Яворовъ относительное богослуженіе лишь въ лат. костелѣ.“ Рѣвно жъ чисто неправдою есть, якобы я проповѣдавъ по польски. Пробоща лат. зъ Яворова мавъ проповѣдь по польски, а о. Н. по руски, — а про мою бесѣду я дотенер самъ якого не знаю. Цѣль моего житя служити Богу и своему рускому народові.

Юрій Мартиновичъ, гр. к. отрудникъ въ Белзѣ.

<h3